

Rikje Snel

in de mensenwereld

Midden in het dichte donkere dennebos woont Rikje Snel.

Weet je wie dat is? Dat is een klein hertje met een glanzende bruine huid en grote vochtige ogen. Eerst heette hij alleen Rikje.

Maar toen zijn moeder zag, hoe vlug hij vooruit kon komen op z'n ranke pootjes, noemde zij hem Rikje Snel en dat is altijd zo gebleven.

Rikje heeft het goed daar in dat stille bos. Er is gras en hei in overvloed en soms snoepen ze een sappig lootje van een jonge boom.

Hij mag spelen en dartelen zoveel hij wil. En toch is Rikje Snel niet tevreden. Hij voelt zich zo opgesloten tussen de bomen, en hij wil vrij zijn. Vader is op reis. Toen hij wegging heeft hij gezegd: „Rikje, daar buiten is de wijde wereld, de wereld van de mensen. En die wereld is vol gevaren. Je moet altijd dicht bij moeder blijven. Tot nu toe heeft Rikje het gedaan. Het valt heus niet mee om voetje voor voetje voort te sloffen als je zó hard lopen kunt. Als de adems op visite zijn, en de buurvrouwen, luistert hij adeloos naar de verhalen over gevaarlijke auto's en bromfietsen. En steeds groter wordt het verlangen er eens één keer alleen op uit te gaan, en al die dingen te zien, waar hij alleen maar van gehoord heeft. Als je goed oppast, hoe kunnen er dan gevaren zijn? Hij zal heus wel maken, dat hij op tijd wegkomt. Hij heet toch niet voor niks Rikje Snel.

Op een avond, als de schemering begint te vallen en moeder met tante Ree praat over de hei, die van 't jaar zo mooi bloeit, sluipt hij ongemerkt weg. Z'n hartje klopt van verwachting. Heel voorzichtig zet hij z'n pootjes neer. Soms kraakt er een takje. Dan staat hij even stil. Maar moeder merkt niets. Zo komt hij aan de rand van het bos. Voor hem ligt de hei. En boven hem is de wijde lucht, met een klein streepje maan en wat vriendelijke sterren. Rikje Snel voelt zich blij worden omdat alles zo mooi is, en omdat hij vrij is, helemaal vrij. Hij draaft langs de smalle heipaadjes, en soms springt hij met alle vier z'n pootjes in de lucht. Als hij dorst krijgt, drinkt hij uit een klein meertje. En hij lacht een beetje om vader, die deze mooie wereld gevaarlijk vindt.

Opeens staat hij stil met gespitste oren en een snuffelend neusje.

Hij hoort iets! Iets dat op een afstand rumoerig voorbijaanst. 't Lijkt een beetje op een vliegtuig. Dat moet een auto zijn! Als hij nog een eindje doorloopt, zal hij auto's zien, en mensen...

Rikje Snel bedenkt zich niet lang. Met grote sprongen rent hij verder. Eerst over de hei, dan door wat lage struiken en dan staat hij aan een brede verkeers-

weg. Vol verbazing trippelt hij over het gladde asfalt. Wat vreemd, hier groeit helemaal geen gras. Als je niet oppast, glijd je uit. Zou vader dat bedoelen met gevaarlijk? Maar hij zou heus wel voorzichtig lopen. Midden op de weg blijft hij staan en tuurt nieuwsgierig over de geheimzinnig-verlichte weg. En dan nadert plotseling het gevaar.

Om een bocht in de weg komt iets aanstuiven. Een groot, donker ding, met twee vurige ogen. O, wat een monster! Rikje denkt er niet aan dat dit wel een auto zal zijn. Hij weet alleen dat hij wèg moet! Maar het lijkt wel, of z'n vlugge pootjes lam geworden zijn. Hij is zo verschrikkelijk bang. Met inspanning van al z'n krachten doet hij een paar stapjes naar de kant. En dan is het monster vlak bij hem. 't Geeft hem een duw zodat hij omvalt, en een eindje voortschuift over de weg. 't Monster staat piepend stil. Een deur wordt opengegooid en dan ruikt Rikje een heel vreemde lucht. Mensen! Daar komen mensen!

Rikje Snel heeft z'n zin: hij ziet een auto en hij ziet mensen. Maar hij is helemaal niet blij. Hij heeft van bangheid. Hij wil weg. Hij wil terug naar de veilige bescherming van het donkere bos, naar moeder!

Moelijk krabbelt hij overeind. De mensen zijn nu heel dichtbij. Een zacht stemmetje zegt: „Pappie, kijk eens, een hertje! Och wat lief! Zullen we het meenemen?”

Even blijft Rikje staan op z'n trillende pootjes. Dan draait hij zich om en galoppeert weg, de struiken door, de hei op. Z'n huid is geschaafd, z'n pootje bloedt en alles aan hem doet pijn. Maar hij holt verder. Hij wil niet bij de mensen blijven, hij wil naar moeder.

Pas een hele poos later durft hij even z'n vaart verminderen. In het licht van de maan kan hij zien, waar het bos begint. Nu kan hij gelukkig de weg vinden. Doodmoe strompelt hij verder. Als hij drinken wil bij het meertje stapt z'n pootje in een diepe kuil. En hij struikelt bijna over een boomwortel. Vader had gelijk: de wereld is vol gevaren. Aan de rand van het bos staat moeder. Ze kijkt vol onrust over de hei. Als ze Rikje ziet is ze blij en boos tegelijk. Rikje huilt zacht. Hij schaamt zich zo. En hij neemt zich vast voor om nooit meer ongehoorzaam te zijn.